

daka țeme, daka se țapășește săb tăna anatemă, săb bîcîvlă soldațiilor, săb seppvlă omorîtorilor, vina e a omenipr! blistematavlă de Dămnezeș, e omenimea înțreagă! ellă e judecaț, kondamnată, își dă sămătăvlă, moare făr' a se plângă; abia va skoate o strigăpe din șrmb, ca această bietă mielă kape e făkătă dăpă assemăparea lăi; dap addăchezi-vă aminte de ayeasta: că răpale lăi kape vă fakă a vă înșioră, le-a primită în pătale bostă, și nu vătașă că fie-kape năktăpă de sănătu pe kape o vapsă adăguă o pană la appărăle înțepărlă mîntării, și că sănătale lăi va körpe astă-felă, că năktăbra, năpă kăndă această appărăe binefăkătoare voră si destăiă de lăte ka să adăpostească lătmea înțreagă.

— Ox! Iisusse! ox! învățătorvlă teă! zisse Ion lăssindă-mă kauvlă să kază pe pentăvlă Cristosavă.

— A sosită dap zioa, o prea iubădăloră tei, că să ne despărțim!... Dacă înainte vădă tăinka fără mine mielă kape sală pe kămpia Saaropălavă; dacă înainte vădă bea fără mine vînă kape körpe din teaskăriile de la Enraddi; dap șrmașă callea pe kape vă appărătă. În kasa tatălavă teă, în vallea păcăițelui fără de închăpare unde locușește ellă, săptăniște locuințe dălăi pentru toată amicăi tei, locuințe unde vomă serba înțreprăză zioa mîntării lătmii înțrepăi, zi pe kape năo va mai înțpista nișă o idee de despărțire!

III, pe kăndă Ion și Taddeu plângă, Iisusă și zisse:

— Nu plângădăi; despărțirea noastră va fi